కథ

వెన్నెల్లో తాజ్‌మహల్

రమేశ్చంద్ర ఛటర్జీ

నేను ఆలస్యంగా వచ్చేసరికి రైలు కదిలిపోవడం ప్రారంభమయింది. గబగబా పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి, చేతికందిన కోచ్‌లో సూట్‌కేస్ విసిరేసి, సిటీబస్‌లు ఎక్కే అనుభవాన్ని గుర్తుచేసుకుని, రాడ్ పట్టుకుని పైకెక్కేసాను.

ఎక్కి, అర నిమిషం పాటూ స్థిమితం కోసం నిలబడి, తర్వాత వెస్టిబ్యూల్ లోంచి, నాకు రిజర్వేషన్ వున్న కోచ్ వయిపు నడుస్తోంటే, ఉదయంనుండీ జరిగిన సంఘటనలు జ్ఞప్తికొచ్చి చిరాగ్గా అనిపించింది.

రాత్రి ప్రయాణం వలన నా సీటూ, బెర్తూ నిక్షేపంగా వున్నాయి – వెళ్ళి కిటికీ పక్కన కూర్చున్నానే గానీ, ఆఫ్ అయిన మూడ్‌కి చిరాకుతో పాటూ బాధ కూడా కలుగుతోంది.

వద్దంటూంటే పెళ్ళి చూపులకి రమ్మని పెట్రిగాం! "మీరు చూసి, మీకు అన్నివిధాలా నచ్చితేనే నాకు ఉత్తరం వ్రాయండి. చేసుకోబోయే అమ్మాయిని మాత్రమే నేను చూస్తాను. చూసి వద్దంటే ఆడపిల్ల హర్ట్ అవుతుంది" అని నేను యిన్నాళ్ళూ వ్రాసిన ఉత్తరాల సారాంశం కాశీలో వదిలేసినట్టున్నారు తల్లిదండ్రులు.

దాని ఫలితమే పెట్రిగాం!

సరే, వెళ్ళి చూస్తే, మా 'మాతాశ్రీ'కి నచ్చలేదు. అమ్మాయి నేలపైనా ముఖం కళగా నిండుగావుంది. మేథ్స్‌లో పీజీ చేసింది. అన్నింటినీ మించి, ఆమె నాకు నచ్చింది. అదే విషయం చెప్పేను మావాళ్ళతో.

సరిగ్గా అక్కడొచ్చింది, మానసికంగా ఘర్షణ.

"కోడలు నలుపయితే గోత్రం......" యిలాంటి చచ్చు సామెత చెప్పింది, మా మాతాశ్రీ యింటి కొచ్చాక.

ఆ క్షణంలో అంతకోపం ఎలా ఆపుకున్నానో నాకేతెలీదు. ఆమెమాటలని ఖండిస్తూ, నేనూ అనొచ్చు –

"భార్యా రూపవతీ శత్రుః" లాంటి యింకా పనికిమాలిన సామెత అది. నా నోటి చివర వరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. ఎందుకంటే ఆవిడ అంత బావుంటుంది.

నిజానికి అదే ఆమె అహంకారం కూడా!

తల విదిల్చి పక్కకి చూసేను. ఆ చివరి వ్యక్తి తిరగని ఫేన్ రెక్కల్ని, దువ్వెనతో అటూ యిటూ కదుపుతున్నాడు. వెళ్ళి వాష్ బేసిన్ దగ్గర ముఖం కడుక్కోవాలనిపించింది. అయితే అందుక్కూడా చిరాకేసింది.

అంతలో రైలు ఆగింది. నిమిషానికి మళ్ళీ కదిలింది.

తొమ్మిది నెలల గర్భిణీ కూడా యింత జాగ్రత్తగా, యింత నెమ్మదిగా నడవలేదేమో!

హెల్ విత్ ది ఇండియన్ రైల్వేస్! అప్పుడు చూసేను, నా ఎదురుగా కూర్చున్న జంటని. ఆమె పక్కనున్న ఆమె భర్త నా వయిపూ, నా కాళ్ళ వయిపూ మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు.

నాకు మొదట్లో అర్థం కాలేదు. అర్థమయిన తర్వాత అతని మీద ఎలా జాలిపడాలో నాకు తెలీకుండా పోయింది. అతని భార్య కాళ్ళకి నా కాళ్ళు తగిలేస్తున్నాయేమో అని అతని అనుమానం!

నికృష్టుడు!

వీళ్ళందరికీ ఈ క్లెరికల్ సైకాలజీ ఎప్పుడు పోతుందో నాకర్థం కాదు. నా కాళ్ళు కాస్త వెనక్కి లాక్కుని, కళ్ళు మూసుకున్నాను.

మళ్ళీ అవే ఆలోచనలు. ఆ అమ్మాయి నెమ్మదిగా వచ్చి మా ముందు కూర్చోవడం, అదీ –

జీవితంలో మొదటిరాత్రి మరపురానిదని, చాలా తెలుగు సినిమా పాటలు విన్నాను. ఏమోమరి!

కానీ ఈరోజు అనుభవంతో మాత్రం ఒకటి తెలిసింది. జీవితంలోని మొదటి పెళ్ళి చూపులు మాత్రం నిజంగా మరపురానివని! ఆ అమ్మాయిని మహా అయితే పది నిమిషాలు మా ముందు కూర్చోపెట్టారు.

"ఏమయినా మాట్లాడండి, ఏమయినా అడగండి"

ఏమడుగుతాను, నేను చదివిన యింజినీరింగ్‌లో ఎమ్మెస్సీ స్థాయి వరకూ మేథమెటిక్స్ వుంటుంది, కనుక ఏ ఇంటెగ్రేషనో, ప్రొబబిలిటీనో అడగాలా? అలా అడిగితే బావుంటుందా? లేదూ ఏ కాలేజీ లాంటి ప్రశ్నలడగాలి! అయితే ఆమె ఏం చదివిందో, ఏ కాలేజీనో ఆమె తండ్రి అన్నీ వివరంగా చెప్పేశారు!

అవే తిరిగి ప్రశ్నిస్తే, పాపం అబ్బాయికి చెవుడేమో అనుకోదూ ఆమె!? అయితే అంతలోనే ఆలోచనలు!

ఈ పెళ్ళి చూపులనే పద్ధతి కాకుండా మరో పద్ధతి ఎందుకు లేదు? ఇదే ప్రశ్న! అక్కడికి వెళ్ళే ముందు అడిగితే మా నాన్నగారు "మరో పద్ధతేమయినా వుంటే నువ్వే చెప్ప"ని. నిజానికి లేదు కూడా!

సంబంధం కుదిరితే యింతకంటే మంచి పద్ధతి లేదు. నిజమే, కానీ కుదరకపోతే ఆ అమ్మాయి ఎంత హర్ట్ అవుతుంది!

ఇప్పుడు ఆ భావనే నన్ను బాధిస్తోంది.

మనకి ఎన్నో ఆశయాలుంటాయి. అయితే అనుభవంలో అవన్నీ ఎలా నీరుగారిపోతా యున్నది క్రమంగా అర్థమవుతోంది నాకు.

ఇంటికి వెళ్ళాక, "నాకిష్టమే" అని నే నంటే, అమ్మా నాన్న యిద్దరూ విచిత్రంగా నా వయిపు చూశారు. ఆ తర్వాత అరగంట చర్చ జరిగింది చివరకి "నీ యిష్టం వచ్చినట్టు చేసుకో" అంది అమ్మ కోపంగా. ఆ మాట ఎంత బాధిస్తుందన్న విషయం ఆమె అర్థంచేసుకోదు – నా యిష్టం! నా యిష్టమయితే హైదరాబాద్ లోనే ఎవరయినా అమ్మాయిని ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోలేనా! నా యిష్టమయితే, నలుగు రమ్మాయిల్నికూడా వెంటేసుకుని తిరగలేనా!

"నా యిష్టం మీ యిష్టం కాదమ్మా, పెళ్ళి చేయడం మీ బాధ్యత. ఆ వచ్చిన దాని మనసు కష్టపెట్టకుండా కాపురం చేయడం నా బాధ్యత. అంతే" అన్న మాటలు గుండె దాటి బయటికి రాలేదు.

అయితే నాన్న నయిపు తిరిగి, "అసలు నన్నెందుకీ పెళ్ళి చూపులకి పిలిచేరు? మీరు చూసి, మీకు నచ్చితే ముహూర్తం రోజు వచ్చి తాళికట్టేద్దును కదా" అన్నాను సూట్‌కేస్ సర్దుకుంటూ.

"మరి నువ్వు చూడనా" అంది అమ్మ కల్పించుకుని. "సావుగంట చూపుల్లో నాకేం తెలుస్తుంది. ఆ చూసి తీసుకున్న నిర్ణయం సరైందని నమ్మకమేంటి? సరే, చూసేను, నాకు నచ్చింది, మీకు నచ్చలేదు కదా" అని క్షణం తర్వాత, "కానీ మీకు నచ్చితే నాకేలాంటి అభ్యంతరమూ వుండదు, కనుక ఈసారి ముహూర్తాలుకూడా పెట్టి పిలవండి" అని రైలుకి టైమయిపోతోంటే ముఖం కడుక్కోవడానికి బాత్‌రూం నయిపు కదిలేను కంగారుగా.

టప్‌మన్న చప్పుడుకి కళ్ళు తెరిచేను. బెర్త్‌లు సర్దుతున్నాడు ఎదుటి వ్యక్తి. పక్కన ముగ్గురు పిల్లలు! అతని ముఖం చూస్తే పదిహేను వందలు మించి జీతం సంపాదన ఉండదనిపించింది. ఇతనికి ముగ్గురు పిల్లలు! గాడ్! యింతదారుణంగా ఫేమిలీని ఎలా ప్లాన్ చేసుకుంటారో వీళ్ళంతా నాకర్థం కాదు!

మరో అయిదు నిమిషాలకి పై బెర్త్ ఎక్కడం. నాలుస్తుంటే ఆ క్షణంలో చూసేను, ఆమెని! పక్క కూపేలో కింది బెర్త్ మీద కూర్చుని నా నయిపే చూస్తూ వుంది. టీన్స్ దాటి మహా అయితే ఒకటో రెండో ఏళ్ళయి వుండాలి. వెలుగుతున్న కాంతి పుంజంలాగా అనిపించింది ఆమె.

సరిగ్గా తన కోడలు యిలా వుండాలని కలలుకంటుంది అమ్మ. ఆమె పట్టుపావడాలో వుండి వింతగా మెరుస్తోంది.

తర్వాత నేను కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్నానే గానీ, ఆ రూపం మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తు రావడంతో తలెత్తి పక్కకి చూశాను.

ఆమె నా బెర్త్ వంకే చూస్తూ వుండి, నేను చూసేసరికి తల తిప్పుకుంది.

ఇంతకంటే అందమయిన అమ్మాయిలతో నాకు పరిచయముంది. కానీ నాకు తెలిసిన ఏ అమ్మాయి కళ్ళూ ఇంత అమాయకంగా ఉండవు. బహుశా ఆ అమాయకత్వమే నేను తిరిగితిరిగిచూసేలా చేస్తోందేమో! అంతలో ఆ అమ్మాయి తండ్రయి వుండాలి, యాదృచ్ఛికంగా నా వయిపు చూసి, నేను ఆమెని గమనిస్తూండడం గుర్తించి, రెండుసార్లు "చూసి" వెళ్ళాడు.

నేను చాలా గిల్టీగా ఫీలయ్యాను.

అంతలో ఆమె, మరి కావాలని సెట్ చేసుకుందో లేక కాజువల్‌గానో తెలీదు గానీ, తల తిప్పకుండానే నేను కనిపించే పొజిషన్‌లో పడుకుంది. అంతవరకూ, ఆఖరికి ఉదయం పెళ్ళి చూపుల్లో కూడా నేను ఆ ఆడపిల్లనీ 'అంత శ్రద్ధ'గా చూసెరగను. నా కళ్ళు అనే కెమెరాని ఒక ఫిక్స్‌డ్ పొజిషన్‌లో వుంచినట్టూ చూస్తూ పడుకున్నాను.

"నీ యిష్టం వచ్చినట్టు చేసుకో" అన్న అమ్మ మాటలు అసంకల్పితంగా గుర్తొచ్చినయ్. అవును ఎలాగూ అదే లైన్‌లో వున్నాను కనుక, యీ అమ్మాయిని చేసుకుంటే—!

కొన్ని సందర్భాల్లో ఎంత అసహజంగా ఆలోచిస్తామనే దానికి యిది తార్కాణం.

అంతలో టాయ్‌లెట్‌కి వెళ్ళిన పెద్దమనిషి తిరిగొస్తూ, మళ్ళీ నా నయిపు పరిశోధనగా చూశాడు. అయితే యీసారి నేను గిల్టీగా ఫీల్ కాలేదు.

'పెళ్ళి చేసుకుంటేనో' అన్న ఆలోచన నుండి వచ్చినధైర్యం అది! అయితే అణువులా పుట్టిన ఆ ఆలోచన క్షణాల్లో రూపు సంతరించుకోవడం ప్రారంభించింది.

మూడు నాలుగు గంటల క్రితం ఏ మానసిక స్థితిలో ఆ అమ్మాయిని చూసేనో, అదే స్థితిలో యిప్పుడు చూడడానికి నా మనసు తయారయిపోయింది. 'స్థితి' అంటే ప్రత్యేకించి ఏం కాదు, "యీమె నా భార్యయితే ఎలా వుంటుంద"న్న ఆలోచన! అంతే!

అయితే ఈ ఆలోచనతో నేను ఆమె నయిపు సూటిగా చూడ్డానికి ధైర్యం పుంజుకున్నాను.

నేను తనని గమనిస్తున్నానన్న సంగతి ఆమె గుర్తించేలా చేయడం నా ప్రథమ కర్తవ్యంగాభావించి, ఆ పనిమీదుండగా ఎవరో లైట్‌లు ఆఫ్ చేసేరు.

ఎంత నిర్దయ!

నీలం రంగు దీపాల కాంతిలో ఎంతో శ్రమపడితే తప్ప ఆమె కళ్ళు కనిపించడం లేదు.

ఆమె చూస్తుందా, నిద్రపోతుందా అన్నది నా ప్రస్తుత సమస్య. అయితే ఆమె రెప్పలార్చడం క్రమంగా తెలుస్తోంది.

రైలు ప్రయాణాల్లో ప్రేమల మీద నేను అనేక కథలు చదివాను. నా మిత్రులు అనేకసార్లు వాళ్ళ వాళ్ళ అనుభవాలు చెప్తుంటే విన్నాను. ప్రస్తుతం ఆ సారాంశాన్ని, ఒక్కసారి నెమరువేసుకుని, ఫర్వాలేదు, తప్పు చేయడం కాదిది అని మనసుకి చాలాసార్లు సంజాయిషీ చెప్పుకుని, తల కాస్త పైకెత్తి, పాల కడలిలో విష్ణుమూర్తి శేష పాన్పుమీద పడుకునే పద్ధతిలో తలకింద చేయివుంచుకుని, ఆమె గుర్తించిందా లేదా అని చూస్తున్నాను. ఇది తప్పే అయినా, అంత మసక కాంతిలో, ఈ మాత్రం భంగిమ లేకపోతే ఆమెకి నేను నిద్రపోకుండా మెలకువగా వున్నానన్న విషయం ఎలా తెలుస్తుందన్నది నానయిపునుండి నిర్మించుకున్న వాదన! అయితే ఆ భంగిమలో ఆమె నాకు పూర్తిగా కనిపిస్తోంది.

ఆ నీలం రంగు కాంతిలో ఆమెని చూస్తూంటే నాకు ఒకే ఒక ఉపమానం గుర్తొచ్చింది. అది –

వెన్నెల్లో తాజ్‌మహల్!

అంత అద్భుతంగా వుందామె. పావడాకీ, జాకెట్‌కీ మధ్య శరీరం మీద కాంతి పడి అక్కడంతా మెరుస్తోంది. ఎవరికో గానీ ఉండని, ఒక గొప్పశిల్పి దీక్షగా చెక్కినట్టున్న నాసికంమీద ముక్కుపుడక, ఆమె రవ్వంత కదిలితే చాలు, తళుక్కుమంటోంది.

'అందం' అన్నది, మనిషి కెందుకింత అనుభూతి కలిగిస్తుంది?

ఆ ఆలోచన అలా వుంచితే, తాను నిద్ర పోవడం లేదన్న విషయాన్ని, ఏదో ఒకలా నాకు సూచించవచ్చు కదా అని అనుకుంటూ వుండగా, అది క్లెయిర్ వాయిన్స్‌లాగా పని చేసిందో ఏమోగానీ, ఆమె తన వేళ్ళు విరుచుకోవడం ప్రారంభించింది. అంటే నిద్ర పోవడం లేదన్నమాట! ఆ మాత్రం చాలు, ఆరాత్రి మరి నాకు నిద్రపట్టకుండా వుండడానికి.

అలా ఎన్ని గంటలు యిద్దరం నిద్ర లేకుండా వున్నామో తెలీదు. దగ్గర దగ్గర ఒంటిగంట దాటుతోంటే, ఆమె తండ్రి లేచి, నా నయిపు రెండు క్షణాలు దీర్ఘంగా చూసి, పడుకున్నాడు.

ఇదెక్కడి గొడవో అర్థం కాలేదు. కొంపదీసి, ఆమెని ఆ రాత్రికి రాత్రే తీసుకుపోతానని నేననుకున్నాడా ఏమిటి?

ఆ తర్వాత ఏ రెండో దాటుతోంటే, ఆమె అటు తిరిగి పడుకుంది. నేను కూడా ద్యూటీ దిగిపోయి, రెప్పలు వాల్చేను. గుండె నిండిపోయినంత సంతృప్తి!

ఇక అపరిచితమయిన, అత్యంత అందమయిన అమ్మాయి నుండి అలాంటి ప్రతిస్పందన, వినడమే గానీ, నా జీవితంలో అదే ప్రథమమవ్వడం, ఆ సంతృప్తికి కారణం!

నేను దానికి 'LOVE AT FIRST SIGHT' అని పేరు కూడా పెట్టుకుని నిద్రపోయాను

** *** **

లేచే సరికి బాగా తెల్లవారిపోయింది. రెండు క్షణాల తర్వాత రాత్రి జరిగినదంతా గుర్తొచ్చి, చప్పున ఆమె బెర్త్‌వయిపు చూస్తే అక్కడామె లేదు. అంటే, ఆమె అక్కడే ఆ కూపేలోనే అటువయిపు వుండి వుండాలి అనుకుంటుండగా, ఆమె తండ్రి దూరంగా యిటు వస్తూ కనిపించేరు. ఆయన్ని చూసేసరికి, ఆమెనే చూసిన అనుభూతి! అంతే! గబాగబా దువ్వెన తీసి దువ్వుకుని, కర్చీఫ్‌తో ముఖం కాస్త తుడుచుకుని నా బెర్త్ మీంచి కిందికి దిగి సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాను.

ఇక నా ఆలోచనంతా ఒకటే! నా విజిటింగ్ కార్డ్ ఆమెకి అందించాలి! ఎలా?

ఒక అందమయిన పెయింటింగ్‌నో, శిల్పాన్నో చూస్తే, ముందువెనుకలు ఆలోచించకుండా కొనేయడం నాకలవాటు! సరిగ్గా అలాంటి తపనే ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్నానేమో అనిపించింది.

కిటికీలోంచి చూస్తుంటే సికింద్రాబాద్ వచ్చినట్టుగా అర్థమయింది. స్టేషన్‌కి వెళ్ళేలోగా, ఆమెకి ఎలా విజిటింగ్ కార్డ్ అందించడం? అనుకుంటూ సిగరెట్ బయటికి విసిరేసి ఆమె కూపే వయిపు నడిచాను.

అప్పుడు వినిపించింది ఓ అమ్మాయి మాట్లాడుతున్న ముద్దముద్ద మాటలు –

"నేనెజగోను, నేనెజగోను" అంటూ!

నేను ముందుకు కదలపోతూ చూసి, నిర్ఘాంతపోయి అక్కడే అలానిలబడిపోయాను.

మైగాడ్ – ఈమె మెంటల్లీ రిటార్డెడ్‌నా?!

ఆ అమ్మాయి రాత్రి చూపిందానికంటే యిప్పుడు మరింత అందంగా అనిపించింది. ఆమె అందమయిన తమలపాకు శరీరం, ఆమె తల్లిదండ్రుల చేతుల మధ్య నిర్దాక్షిణ్యంగా నలిగిపోతోంది.

వాళ్ళిద్దరూ ఆమెను బలవంతంగా పట్టుకుని ఏదో మెడిసిన్ గొంతులో పోస్తుంటే,

"నేనెజాకోను" అంటూ అయిదేళ్ళ పాపలాగా మెలికలు తిరిగిపోయి ఏడుస్తోందామె. నాకింకా నమ్మబుద్ధి కాలేదు. అంతలో ఆమె తల్లి ఆమె వంటిమీద రెండు దెబ్బలేస్తూ,

"నీతో చచ్చిపోతున్నానే" అన్న వాక్యం నన్ను స్పృహలోకి తెచ్చింది.

అంతలో 'ఆమె' నావయిపు చూసి నవ్వింది.

నాకెందుకో అర్థం కాలేదు, అంతరాంతరాల్లోంచి దుఃఖం తన్నుకొచ్చి, నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లిపోయినయ్.

ఒక కన్నీటి చుక్క నా చెక్కిలి మీదకి జారి చారిక కట్టకముందే అక్కడి నుండి కదలాలనుకుంటుంటే, ఆమె తండ్రి నా దగ్గరికొచ్చాడు.

"రాత్రంతా కాచుక్కూర్చున్నందుకు థాంక్స్ బాబూ, నువ్వున్నావన్న ధైర్యంతో నేను నిద్రపోగలిగాను" అన్నాడాయన.

ఆ మాటల్లో కృతజ్ఞత వుందో, వ్యంగ్యం వుందో ఆలోచన చేసే స్థితిలో లేదు నా మెదడు.

నేను వెనుదిరిగి వచ్చి నా సీట్‌లో కూర్చున్నాను.

రాత్రి సంఘటన పదేపదే గుర్తొస్తోంది.

నిజమే! ఆమె వెన్నెల్లో తాజ్‌మహలే!

అవును, తాజ్‌మహల్ అంటే అదో భవంతి కాదుగా, అందమయిన సమాధి! అంతే!

సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో రైలాగింది. నేను హైదరాబాద్‌లో దిగుతాను కనుక అలాగే స్థిరంగా కూర్చున్నాను.

ఆ అమ్మాయీ, ఆమె తల్లిదండ్రులూ దిగిపోయేరు వాళ్ళు నేను కూర్చున్న కిటికీ పక్కనుంచి వెళ్తోంటే అనిపించింది నాకు.

ఒకరాత్రి అన్ని గంటలు చూసినా తెలియని విషయం, పది నిమిషాల పెళ్ళిచూపుల్లో ఏం తెలుస్తుంది? అని.